

Chapter - Thirty-Three

अध्याय तेत्तीस

Secrets of evangelism

सुसमाचार प्रचारको रहस्य

अब्राहामले आफ्नो एकमात्र पुत्र इसाहाकलाई बलिदान गर्ने चाहनालाई प्रमाणित गर्दा, परमेश्वरले अब्राहामसँग प्रतिज्ञा गर्नु भयो : “तेरै सन्तानद्वारा पृथ्वीका सबै जातिहरू आशिर्वादी हुनेछन्, किनकि तैले मेरो वचन पालन गरिस्” (उत्पत्ति २२:१८) ।

यो प्रतिज्ञा अब्राहामलाई र उनको सन्तानलाई (एकवचन) दिइएको थियो, सन्तानहरू (बहुवचन) लाई होइन, र एक वचन सन्तान चाँहि खीष्ट नै हुनु हुन्थ्यो भनी प्रेरित पावलले देखाउँदछन् (हेर्नुहोस गलाती ३:१६) । खीष्टमा सबै जातिहरूले, अर्थात् पृथ्वीमा भएका सबै मानवजातिका सारा समूह आशिषित हुनेछन् । अब्राहामलाई दिइएको यो प्रतिज्ञा संसारभरि भएका हजारौं अन्य जातिहरू र मानव जातिहरू खीष्टमा भएको कारण आशिषित पार्ने प्र तिज्ञाको अगमवाणी हो । ती मानवजातिहरू विभिन्न भौगोलिक क्षेत्रमा बस्ने भएकोले तिनीहरू एक अर्काबाट भिन्नै छन्, तिनीहरू विभिन्न प्रजाति (वंश), विभिन्न संस्कृतिका हुनुको साथै आफ्नै भाषाहरू बोल्दछन् । परमेश्वरले ती सबैलाई खीष्टमा आशिषित भएका होउन भन्ने चाहनु हुन्छ, त्यसैकारण प्रभु येशू पूरै संसारको पापहरूको लागि मर्नु भयो (हेर्नुहोस् १ यूहन्ना २:२) ।

जीवनमा पुऱ्याउने बाटो साँघुरो छ, र थोरैले मात्र यसलाई भेट्दाउँदछ भनेर प्रभु येशूले भन्नु भए तापनि (हेर्नुहोस् मत्ती ७:१४), प्रेरित यूहन्नाले भविष्यमा आउनेवाला परमेश्वरको राज्यमा संसारका सबै जाति-जातिका मानिसहरूको समूहबाट प्रतिनिधित्व हुनेछ भनेर हामीलाई विश्वास गर्नुको असल कारण के हो भन्ने कुरामा पुऱ्याएर छाड्दछन् :

“यी कुराहरूपछि मानिसले गन्न नसक्ने एउटा ठूलो भीँड, जो हरेक जाति, सबै कुलहरू, मानिसहरू र भाषा बोल्नेबाट थियो, सेता पोशाक पहिरेर हातमा खजुरका हाँगा लिई सिंहासन र थुमाको सामुन्ने उभिरहेको मैले देखें, तिनीहरू उच्च स्वरले कराए, “सिंहासनमा बिराजमान हुनु हुने हाम्रा परमेश्वर थुमामा मुक्ति छ” (प्रकाश ७:९-१०) ।

त्यसैले यो एउटा महान पुर्वानुमान हो, कि परमेश्वरका जनहरूले एक दिन परमेश्वरको सिंहासनको सामु जाति-जातिका मानिसहरूको ठूलो भीड सहभागी हुनलाई बाटो हेर्दछन् ।

धेरै समकालीन मिशनरी रणनीतिकहरूले संसारभरिका सु-समाचार नपुगेका हजारौं विभिन्न जातिहरूका संसाभरि नै सु-समाचारको साथ पुग्नको लागि, तिनीहरू प्रत्येक जातिमा पुग्न पर्छ भन्ने ठूलो जोड दिएका छन् । प्रभु येशूले हामीलाई “सारा संसारमा गएर चेला बनाउनु” (वा अक्षरशः रूपमा, विभिन्न जातिहरूलाई) आज्ञा गर्नु भए अनुसार निश्चय पनि यो प्रशंसनीय कुरा हो (मत्ती २८:१९)० । जे भए तापनि, मानिसहरूका योजनाहरू, जतिसुकै राम्रो तरिकाले गरिएको भए तापनि, विशेष गरी पवित्र आत्माको अगुवाइलाई अवहेलना गरेर गरिएको छ भने, त्यसले प्रायः गरेर असल हुनुभन्दा बढी खराब गर्न सक्छ । हामीले परमेश्वरको राज्य निर्माण गर्न खोज्दा उहाँको बुद्धिलाई पछ्याउनु राम्रो हुन्छ । मत्ती २८:१९ मा पाइएको कुराभन्दा सारा संसारमा कसरी चेला बनाउने भन्ने सम्बन्धमा उहाँले हामीलाई धेरै सूचनाहरू र निर्देशनहरू दिनु भएको छ ।

सायद महान आज्ञा पूरा गर्न प्रयत्न गर्नेहरूद्वारा ध्यान नदिइएको कुरा चाँहि के हो भने, परमेश्वर नै सबैको लागि सु-समाचार सुनाउने व्यक्ति हुनु हुन्छ, र हामीहरू चाँहि उहाँको लागि काम गरिरहने व्यक्ति नभएर उहाँसँग काम गरिरहने व्यक्तिहरू हुनु पर्दछ । अरु जो सुकैले भन्दा पनि उहाँले सारा संसारमा सुसमाचार पुऱ्याउनु पर्छ भन्ने कुराको वास्ता गर्नु हुन्छ, र उहाँले अरुले भन्दा बढी इमान्दार भएर अन्तसम्म यो काम गर्नु हुन्छ । त्यसैकारण उहाँ समर्पित हुनु हुन्थ्यो, र हुनु हुन्छ, जसले गर्दा उहाँ त्यसको लागि मर्नु भयो, र उहाँले जो सुकैलाई पनि सृष्टि गर्नु भन्दा अगाडि यो कुराको बारेमा सौँचिरहनु भएको थियो, र अभै पनि सौँचिरहनु भएको छ । त्यो नै प्रतिबद्धता हो ।

"Winning the world for Christ" **“खीष्टको निम्ति संसारलाई जित्नु”**

यो कुरा चाखलाग्दो छ, कि जब हामी नयाँ करारमा भएका पत्रहरू पढ्दछौं, तब हामी विश्वासीहरूको लागि “त्यहाँ गएर खीष्टको लागि संसारलाई जित्नुहोस्” भनेर कुनै अनुरोध गरेको कुरा पाउँदैनौं (र आज भोली पनि प्रायः यस्तो कुरा पाइँदैन) । प्रारम्भिक खीष्टियनहरू र खीष्टियन अगुवाहरूले परमेश्वरले संसारलाई छुटकारा गराउनको लागि ठूलो मूल्यका साथ काम गरिरहनु भएको थियो भनेर महसुस गरेका थिए, र उहाँले तिनीहरूलाई अगुवाई गर्नु भए अनुसार तिनीहरूको काम भनेको उहाँसँग सहमत हुनु थियो । यदि कसैले यो कुरा जानेको थियो भने, त्यो व्यक्ति चाँहि प्रेरित पावल नै थिए, जसलाई कसैले पनि प्रभुमा डोऱ्याएको थिएन । बरु, उनी दमस्कसको बाटोमा यात्रा गर्दै गरेको बेला, परमेश्वरको प्रत्यक्ष कार्यद्वारा उनी परिवर्तन भएका थिए । अनि प्रेरितको पुस्तकभरि नै हामी मण्डली बृद्धि भएको कुरा पाउँदछौं, किनभने पवित्र आत्माले अभिषेक गरि

एका र आत्माद्वारा डोच्याइएका मानिसहरू पवित्र आत्मासँग सहमत भएका थिए । प्रेरितको पुस्तकलाई “प्रेरितहरूका कर्महरू” भनेर भनिएको भए तापनि, यसलाई साँच्चै नै “परमेश्वरका कर्महरू भनिएको भए राम्रो हुने थियो । प्रेरितको पुस्तकको बारेमा लूकाको परिचयमा “प्रभु येशूले गर्नु र सिकाउनु थाल्नु भएका” भनेर उनले आफ्नो पहिलो विवरणमा उल्लेख गरेका छन् (जुन समाचारको पुस्तकले उनकै नाम बोकेको छ) (प्रेरित १:१), यसबाट स्पष्ट रूपमा लूकाले यो विश्वास गर्दछन्, कि प्रेरितको पुस्तक प्रभु येशूले निरन्तर रूपमा गर्नु र सिकाउनु भएको एउटा विवरण थियो । उहाँले पवित्र आत्माले अभिषेक गरिएको र पवित्र आत्माद्वारा अगुवाई पाएको सेवकहरूद्वारा काम गर्नु भएको थियो, जोहरू उहाँसँग सहमत भएका हुन्थे ।

यदि प्रारम्भिक ख्रीष्टियनहरूले “गएर आफ्ना छिमेकीहरूलाई गवाही दिन र ख्रीष्टको निमित्त संसारलाई जित्न सहायता” को लागि उत्साह पाएका थिएनन् भने, परमेश्वरको राज्य निर्माण गर्ने सम्बन्धमा तिनीहरूको उत्तरदायित्व के हुने थियो होला ? विशेष रूपमा बोलावट नपाएका र सार्वजनिक रूपमा सुसमाचार प्रचार गर्नको लागि वरदान नपाएकाहरू (प्रेरितहरू र प्रचारकहरू) लाई आज्ञाकारी हुनको लागि र पवित्र जीवन जीउनको लागि बोलाइएका थिए, र तिनीहरूलाई निन्दा गर्ने वा प्रश्न गर्नेहरूलाई सुरक्षा गर्नलाई तयारी हुनको निमित्त उनीहरूलाई बोलाइएको थियो । उदाहरणको लागि पत्रुसले लेखेका छन्,

“तर धार्मिकताको खातिर र दुःख भोग्नै परे तापनि, तिमीहरू धन्यका हो । तिनीहरूका धम्कीको डर नमान र भयभित नहोओ, तर ख्रीष्टलाई प्रभु मानेर तिम्रो हृदयमा उहाँको श्रद्धा गर, तिमीहरूमा भएका आशाको विषयमा कसैले सोध्नुछ गरे, त्यसको जवाब दिन सधैं तत्पर बस, तर त्यो काम नम्रता र श्रद्धासाथ गर । तिमीहरूको विवेक शुद्ध राख, ताकि तिमीहरूको विरोधमा बोल्ने र ख्रीष्टमा तिमीहरूका चाल चलनको निन्दा गर्ने लज्जित होउन्” (१ पत्रुस ३:१४-१६) ।

जुन ख्रीष्टियनहरूलाई पत्रुसले यो लेखिरहेका थिए, तिनीहरूले सतावट भोगिरहेका थिए भन्ने कुरालाई याद गर्नुहोस् । नत्र भने ख्रीष्टियनहरू संसारभन्दा भिन्दै छन्, जे भए तापनि, संसार (वास्तवमा) ले तिनीहरूलाई सताउँदैनथ्यो । आज ख्रीष्टियनहरूलाई थोरै रूपमा सतावट भएको एउटा कारण चाहिँ— किनभने ख्रीष्टियन भनाउँदा केही मानिसहरू अरु मानिसहरूले व्यवहार गरेको भन्दा भिन्नै रूपले व्यवहार गर्दैनन्, अनि त्यसले गर्दा तिनीहरूलाई कसैले सतावट गर्दैन । तर पनि यस्तो प्रकारका ख्रीष्टियनहरूलाई “आफ्ना छिमेकीलाई तिनीहरूको विश्वासको बारेमा बाँड्नुपर्छ” भनेर आइतवारको सेवामा उत्साह दिने गरिन्छ । जब तिमीहरूले आफ्ना छिमेकीहरूलाई गवाही दिन्छन्, तब ती छिमेकीहरूले - मानी लिऔं) तिनीहरूले नयाँ जन्म पाएका छन् कि छैनन् भनेर थाहा पाउन अचम्भ मानेर तिनीहरूलाई हेर्दछन् । यदि तिनीहरूले असल कार्य गरेर वा परमेश्वरको आज्ञापालन गरेर मुक्ति पाइन्छ भन्ने सौँचेर तिनीहरूले गलत तरिकाले “सुसमाचार” बताएको भन्दा पनि

तिनीहरूले सुनाएको सु-समाचार अझ बढी खराब हुँदछ । यो सबै कुरा हुनु भनेको, तिनीहरूले भर्खरै मात्र “प्रभु येशूलाई आफ्नो व्यक्तिगत मुक्तिदाता भनेर ग्रहण गर्नु हो ।”

त्यसको विपरित, प्रारम्भिक ख्रीष्टियनहरू (जसको साँचो प्रभु येशू हुनु हुन्थ्यो) अन्धकार मा ज्योति भएर खडा भएका थिए, र त्यसले तिनीहरूले गवाही कसरी दिनु पर्छ भन्ने कक्षा लिन आवश्यक थिएन वा तिनीहरू ख्रीष्टका अनुयायीहरू हुन् भनेर आफ्ना छिमेकीहरूलाई बताउनको लागि साहस प्राप्त गर्नु पर्ने आवश्यकता पनि थिएन । तिनीहरूलाई तिनीहरूका धार्मिकताको बारेमा प्रश्न सोधिँदा वा निन्दा गरिदाखेरि समेत सुसमाचार प्रचार गर्नको लागि धेरै मौकाहरू थिए । तिनीहरूको काम भनेको पत्रसले भनेभैँ आफ्ना हृदयमा प्र भुलाई राखेर आफूले गरेको विश्वासलाई सुरक्षा गर्नु मात्रै थियो ।

सायद आधुनिक ख्रीष्टियनहरू र प्रारम्भिक ख्रीष्टियनहरूको बीचको भिन्नता चाँहि यही हो : आधुनिक ख्रीष्टियनहरूले ख्रीष्टियनको चरित्र उसले जानेको र विश्वास गरेको कुराद्वारा चित्रण गरिएको हुन्छ भनेर विचार गर्दछन्— हामी यसैलाई “सिद्धान्त” भनेर भन्दछौँ र हामी यसरी यसलाई सिक्नको लागि केन्द्रित हुन्छौँ । व्यवहारीक रूपमा, पहिलो चौधौँ शताब्दीसम्म कुनै ख्रीष्टियनको पनि आफ्नो व्यक्तिगत बाइबल थिएन, त्यसले गर्दा “हरेक दिन बाइबल पढन” को लागि उसको निम्ति असम्भव थियो भनेर महशुश गर्नु चाखलाग्दो कुरा हो, कुन कुरा समकालीन ख्रीष्टियन उत्तरदायित्वको एउटा नियम बन्न पुगेको छ भन्ने कुरा पनि महशुश गर्नु चाखलाग्दो नै हुन्छ । निश्चय पनि मैले यो कुरा भन्न खोजिरहेको छुइन, कि आधुनिक ख्रीष्टियनहरूले हरेक दिन बाइबल पढ्नु पर्दैन । आज धेरै जसो ख्रीष्टियनहरूले बाइबलको वचनलाई पालन गर्नुभन्दा पनि बढी बाइबल अध्ययनलाई महत्व दिन्छन् भन्न मात्रै खोजेको हुँ । अन्ततोगत्वा हामीले ठीक सिद्धान्त पाएकोमा गौरव गर्दछौँ (२९९९ वटा अरु सम्प्र दायहरूका सदस्यहरू जो हाम्रो तहसम्म आइपुगेका छैनन्, तिनीहरूको विरोध अनुसार) तरै पनि हामीले अझै कतिपल्ट अरुको कुरा काट्ने, भूटो बोल्ने, र पृथ्वीमा धन-सम्पत्ति थुपाने काम गरिरहेका हुन सक्छौँ ।

यदि हामीले मानिसहरूको हृदयलाई नरम पार्ने आशा गर्छौँ, जसले गर्दा तिनीहरूले सुसमाचारलाई ग्रहण गरुन् भन्ने चाहन्छौँ भने, हामीले आफ्नो सिद्धान्तहरूभन्दा बढी हाम्रा काम र व्यवहारद्वारा बढी गर्ने इच्छा गर्नु पर्दछ ।

God, the Greatest Evangelist

परमेश्वर, महान प्रचारक

उहाँको राज्य निर्माण गर्नलाई परमेश्वरको कामको बारेमा अब हामी विस्तृत रूपमा छलफल गरौँ । जति राम्रोसँग हामीले उहाँले गर्नु भएको कामको बारेमा बुझ्दछौँ, त्यति नै राम्रोसँग हामी उहाँसँग सहमत हुन सक्छौँ ।

जब मानिसहरूले प्रभु येशूमा विश्वास गर्दछन्, तब उनीहरूले आफ्नो हृदयमा कुनै कुरा गर्दछन् (हेर्नुहोस् रोमी १०:९-१०) । तिनीहरूले प्रभु येशूमा विश्वास गर्दछन् र आफ्ना पापको पश्चाताप गर्दछन् । तिनीहरूले आफ्ना इच्छाहरूलाई तल खसाउँदछन् र तिनीहरूको इच्छाको सिंहासनमा प्रभु येशूलाई राख्दछन् । विश्वास गर्नु भनेको हृदयको परिवर्तन हो ।

त्यस्तै गरेर, जब मानिसहरूले प्रभु येशूमा विश्वास गर्दैनन्, तब तिनीहरूको हृदयमा तिनीहरूले केही कुरा गर्दछन् । तिनीहरूले परमेश्वरलाई इन्कार गर्दछन्, त्यसैले तिनीहरूले आफ्ना पापको पश्चाताप गर्दैनन् । विवेकशील निर्णयद्वारा, तिनीहरूले आफ्नो हृदयको सिंहासनबाट प्रभु येशूलाई हटाउँदछन् । विश्वास नगर्नु भनेको निरन्तर रूपमा आफ्नो हृदयलाई परिवर्तन गर्न नचाहनु हो ।

पिताले आफूतिर नखिचुन्जेलसम्म कोही पनि आउन सक्दैन, किनभने मानिसहरूको हृदय अति नै कठोर छ भनेर प्रभु येशूले देखाई दिनु भएको छ (हेर्नुहोस् यूहन्ना ६:४४) । धेरै प्रकारले परमेश्वरले मानिसहरूलाई अनुग्रहपूर्वक र निरन्तर रूपमा प्रभु येशूतिर हरेकलाई खिचिरहनु भएको छ, तिनीहरूका हृदयलाई छोई दिएर, र निरन्तर रूपमा तिनीहरूका हृदयलाई कि त नरम पारी दिएर वा कठोर पारी दिएर ।

मानिसहरूका हृदयलाई प्रभु येशूतिर खिँच्ने आशामा परमेश्वरले छोई दिनु हुन्छ भन्ने कुराको अर्थ के हो ?

पहिलो, उहाँले आफ्नो सृष्टिलाई प्रयोग गर्नु हुन्छ । पावलले लेखेका छन्, “किनकि परमेश्वरको क्रोध ती मानिसहरूका सारा भक्तिहीनता र दुष्टताको विरुद्ध स्वर्गबाट प्रकट भएको छ, जसले सत्यलाई तिनीहरूका अधर्मले दबाई राखेका छन्, किनभने परमेश्वरको विषयमा जान्न सकिने कुरा तिनीहरूमा प्रष्टै छ, किनकि परमेश्वरले तिनीहरूलाई त्यो कुरा देखाई दिनु भएको छ । उहाँले अदृश्य गुण, अर्थात् उहाँको अनन्त शक्ति र ईश्वरिय स्वभाव संसारको सृष्टिदेखि नै बनाइएका थोकहरूमा छर्लङ्ग देखिएको छ, र यसैले तिनीहरूलाई कुनै किसिमको बहाना छैन” (रोमी १:१८-२०) ।

मानिसहरूले “सत्यलाई दबाई राखेको” कुरा “तिनीहरूमै प्रमाणित” छ भनेर पावलले भनेको कुरालाई याद गर्नुहोस् । तिनीहरूले आफूभिन्न भएको सत्यताको विश्वासलाई इन्कार गरेर दबाई राखेको भए तापनि, त्यो तिनीहरूभिन्न उकुसमुकुस भएर माथि उठ्दछ ।

हरेक व्यक्तिमा भएको त्यो भिन्न सत्यताको प्रमाण चाहिँ के हो त ? तिनीहरू परमेश्वरको “अदृश्य गुणहरू, उहाँको अनन्त शक्ति र ईश्वरिय स्वभाव” जो सृष्टिद्वारा प्रकट गरिएका छन्, ती नै कुराहरूको सत्यताहरू हुन् भनेर पावलले भनेका छन् । परमेश्वरको वास्तवमै अस्तित्व छ,^{१०१} जसले गर्दा उहाँ एकदम शक्तिशाली, अचम्भ लाग्दो सृजनहार, विश्वासै गर्न नसकिने बौद्धिक र बुद्धिमान साथै अरु हुनु हुन्छ, भनेर उहाँको सृष्टिलाई हेरेर पनि मानिसहरूले उहाँलाई भित्री रूपमा जान्दछन् ।

^{१०१} त्यसैकारण धर्मशास्त्रले भन्दछ, “मूर्खले आफ्नो मनमा भनेको छ, “परमेश्वर छैन” (भजन संग्रह १४:१) । केवल मूर्खले मात्र त्यस्तो प्रकारको स्पष्ट सत्यतालाई दबाउने काम गर्दछ ।

यस्तो प्रकारका मानिसहरूलाई “कुनै किसिमको बहाना छैन” भनेर पावलले निष्कर्षमा भनेका छन्, र यो कुरा उनले ठीकै भनेका हुन् । परमेश्वरले आफैलाई प्रकट गरेर मानिसहरूका हृदयलाई नम्र पार्ने प्रयत्न गर्दै निरन्तर रूपमा भनिरहनु भएको छ, तर धेरैले आफ्ना कानहरू बन्द गर्दछन् । जे भए तापनि, परमेश्वरले तिनीहरूको सबैका जीवनमा विशेष आश्चर्यमय कार्यहरू गरेर फूलहरू, चरा-चुरुङ्गीहरू, बालकहरू, हिमलवहरू, केराहरू, स्याऊहरू र यस्तै हजारौं कुराहरूद्वारा अचम्भका कार्यहरू गरेर तिनीहरूलाई भनिरहन कहिले पनि छोड्नु हुन्न ।

यदि परमेश्वरको अस्तित्व छ र उहाँको सृष्टिले उहाँलाई प्रकट गरेअनुसार उहाँ महान हुनु हुन्छ भने, स्पष्ट रूपमा उहाँको आज्ञा पालन गरिनु नै पर्दछ । त्यो भित्रि प्रकाशले भन्दछन् , कि हरेकले पश्चाताप गर्नलाई परमेश्वरले बोलाउनु भएको कुरालाई पहिलेबाट सुनिसकेका छन् :

“तर म भन्दछु , के तिनीहरूले सुनेका छैनन् ? निश्चय नै तिनीहरूले सुनेका छन्, किनकि तिनीहरूको आवाज सारा पृथ्वीभरि पुगेको छ र तिनीहरूका वचन संसारको पल्लो छेऊसम्म पुगेका छन्” (रोमी १०:१८) ।

पावलले वास्तवमा भजनसंग्रह १९ बाटको सुप्रशिद्ध पदलाई उद्धृत गरिरहेका थिए, जसको बारेमा पूर्ण खण्डले भन्दछ, “आकाशले परमेश्वरको महिमाको वर्णन गर्दछ र तारामण्डलले उहाँका हातको सीपको घोषणा गर्छ । दिनहुँ तिनीहरूले वार्तालाप गर्छन् र रातै पिच्छे तिनीहरूले ज्ञानको प्रदर्शन गर्छन् । कुनै बोली छैन, न भाषा छ, जहाँ तिनीहरूको स्वर सुनिन्दैन, तिनीहरूको स्वरले सारा पृथ्वी गुञ्जयमान छ, तिनीहरूका शब्द पृथ्वीको सिमान्तैसम्म पुगेका छन्” (भजनसंग्रह १९:१-४ क) ।

यसले फेरि पनि यो देखाउँदछ, कि परमेश्वरले आफ्नो सृष्टिद्वारा दिनरात हरेकसँग बोलिरहनुभएको छ । यदि मानिसहरूले ठीक प्रकारले परमेश्वरको सृष्टिको सन्देशलाई ग्रहण गरे भने, तिनीहरू आफ्नो अनुहार छोपेर यसरी रुनेछन्, “महान सृष्टिकर्ता, तपाईंले मलाई सृष्टि गर्नु भयो, र स्पष्ट रूपमा तपाईंको इच्छा अनुसारको काम गर्नको लागि तपाईंले मलाई सृष्टि गर्नु भएको थियो । त्यसैले म तपाईंमा समर्पित हुन्छु ।”

Another means by which God Speaks **परमेश्वर बोल्नु हुने अर्को तरिका**

यो बाहिरी/भित्रि प्रकाशमा सम्बन्धित अर्को भित्री प्रकाश पनि छ, त्यो प्रकाश पनि परमेश्वरबाट दिइएको हो र त्यो चाँहि सृष्टिको आश्चर्यकर्महरूलाई प्रकट गर्ने कुरामाथि आधारित छैन । त्यो भित्रि प्रकाश हरेक व्यक्तिको चेतना हो, त्यो चेतना त्यो आवाज हो, जसले निरन्तर रूपमा परमेश्वरको व्यवस्थालाई प्रकट गर्दछ । पावलले लेखेका छन्,

“किनकि व्यवस्था नहुने अन्य जातिहरू स्वभावैले व्यवस्था अनुसारको काम गर्दछन्, भने तिनीहरूको व्यवस्था नभए तापनि, तिनीहरू आफ्नो निम्ति आफै व्यवस्था हुन्छन्, व्यवस्थाले चाहेका कुराहरू आफ्नो हृदयमा लेखिएको तिनीहरू देखाउँछन्, र तिनीहरूको आफ्नै विवेकले पनि गवाही दिन्छ, र तिनीहरूका विचारहरूले कहिले तिनीहरूलाई दोष्याउँछन् र कहिले समर्थन गर्दछन्, यो त्यस दिन हुनेछ, जब परमेश्वरले मैले प्रचार गरेको सुसमाचार अनुसार प्र भु येशू ख्रीष्टद्वारा मानिसहरूका गुप्त कुराको इन्साफ गर्नु हुनेछ” (रोमी २:१४-१६) ।

यसरी, हरेकले गलत कुराबाट ठीक कुरा के हो भनेर जान्दछ । अथवा यस कुरालाई अझ बलियो गरी भन्नुपर्दा, परमेश्वरलाई कुराले प्रसन्न तुल्याउन सकिन्छ, र कुन कुराले प्रसन्न हुन सक्नु हुन्छ, अनि हरेक मानिसले गरेको परमेश्वरलाई अप्रसन्न तुल्याएको कामको लेखा उसले बुझाउनु पर्नेछ, भनेर हरेक व्यक्तिले जान्दछ । जब मानिसहरू बुढो हुँदै जान्छन्, तिनीहरू निश्चय पनि अझ धेरै आफूले गरेको पाप र तिनीहरूले आफूले गरेको विवेकको आवाजलाई वेवास्ता गरेको कुरालाई प्रतिवाद गर्ने काममा निपूर्ण बन्दछन् ।

A third means तेस्रो तरिका

तर ती नै सबैथोक होइन । हरेकलाई पश्चातापमा ल्याउन काम गरिरहनु हुने महान प्रचारक, परमेश्वरले अर्को तरिकाद्वारा पनि मानिसहरूसँग बोल्नु हुन्छ । फेरि पनि एकचोटि हामी पावलको वचनलाई पढ्दछौं : “परमेश्वरको क्रोध ती मानिसहरूका सारा भक्तिहीनता र दुष्टताको विरुद्ध स्वर्गबाट प्रकट भएको छ, जसले सत्यलाई तिनीहरूका अधर्मले दबाई राखेका छन्” (रोमी १:१८) ।

परमेश्वरको क्रोध कुनै दिन प्रकट हुनेछ भनेर होइन तर प्रकट भएको छ भनेर पावलले भनेको कुरालाई याद गर्नुहोस् । परमेश्वरको क्रोध धेरै कष्टमय र वियोगान्त रूपमा, मानिस जातिलाई सानो र ठूलो विपत्तिहरू ल्याएर हरेककहाँ आएको स्पष्टै छ । यदि परमेश्वर सर्वशक्तिमान, जे सुकै पनि गर्न सक्ने, र जुनसुकै कुरालाई समेत रोक्न सक्ने हुनु हुन्छ भने, तिनीहरूले उहाँलाई अवहेलना गर्दाखेरि, त्यस्ता कुराहरू उहाँको क्रोधका प्रकटिकरणहरू मात्रै हुन् । केवल विवेक गुमाएका ईश्वरशास्त्रीहरू र दर्शनशास्त्रीहरूले मात्र यो कुरालाई देख्न सक्दैनन् । तर उहाँको क्रोधमा समेत परमेश्वरको दया र प्रेम मानिसहरूले पाउनु पर्ने ब्र गेधभन्दा पनि कम क्रोध दिएर उहाँले प्रकट गर्नु भएको छ, र यसरी तिनीहरूलाई पश्चाताप नगरी मरेपछि अनन्तक्रोध आइपर्नेछ भनी प्रेमपूर्वक चेतावनी समेत दिइएको छ । पश्चाताप गर्न आवश्यक मानिसहरूको ध्यानाकर्षण गर्नको लागि परमेश्वरले प्रयोग गर्नु हुने यो अर्को तरिका हो ।

A Fourth Means

चौथो तरिका

अन्तमा, परमेश्वरले सृष्टि, चेतना, र बिपत्तिद्वारा मात्रै मानिसहरूलाई आफूतिर खिँच्ने प्रयत्न गर्नु हुन्छ, तर सुसमाचारद्वारा बोलाएर पनि उहाँले मानिसहरूलाई आफूतिर खिँच्ने काम गर्नु हुन्छ । जब उहाँका सेवकहरूले उहाँको आज्ञापालन गर्दछन् र सुसमाचारको घोषणा गर्दछन्, तब त्यही सृष्टि, चेतना र बिपत्तिको सन्देशले तिनीहरूलाई पुनः आह्वान गर्दछ : पश्चाताप गर ।

हामीले सुसमाचार प्रचारमा जे गछौं, त्यसको तुलनामा परमेश्वरले जे गर्नु हुन्छ त्यो कुरासँग तुलना गर्न सकिन्दैन भनेर तपाईंले देख्नु भयो । उहाँले हरेक व्यक्तिलाई उसको वा उसको जीवनमा हरेक दिनको हरेक क्षणमा निरन्तर रूपमा सुसमाचार प्रचार गरिरहनु भएको छ, जबकि महान मानव प्रचारकहरूले दशकौं समयको प्रकृया पूरा गरिसकेर मात्रै केही हजार मानिसहरूलाई सुसमाचार प्रचार गरेका हुन्छन् । अनि ती प्रचारकहरूले छोटो समयमा एकपल्ट मात्रै तोकिएका मानिसहरूको समूहलाई सामान्य रूपमा प्रचार गर्दछन् । वास्तवमा, त्यस्तो प्रकारको एउटा मौका त्यस्तै खाले सबै प्रचारकहरूलाई साँच्चै नै यदि मानिसहरूले तिनीहरूका कुरा सुन्न इन्कार गर्दछन् भने प्रभु येशूले दिनु भएको आज्ञा अनुसार तिनीहरूका शहरहरू, घरहरू र गाउँहरूमा आफ्नो खुट्टाको धुलो समेत टक्टक्याई दिनु भनेर अनुमति दिइएको छ (हेर्नुहोस् मत्ती १०:१४) । यी सबै कुराको लागि यसो भन्नु पर्दछ, कि जब हामीले परमेश्वरको कहिले नरोकिने, विश्वव्यापी, नाटकिय मित्रबाट परिवर्तन गराउन सक्ने खालको प्रचारलाई हाम्रो अति नै सीमित प्रचारसँग तुलना गर्दछौं, तब त्यहाँ साँच्चै नै तुलना गर्ने सकिन्दैन ।

यस विचारधाराले हामीलाई सुसमाचार प्रचार गर्ने हाम्रो जिम्मेवारी र परमेश्वरको राज्य निर्माण गर्ने हाम्रो उत्तरदायित्वको बारेमा धेरै राम्रोसित बुझ्नलाई सहायता गर्दछ । विशेष गरेर हामीले हाम्रो भूमिका के हो भनेर विचार गर्नुभन्दा अगि हामीले उपेक्षा गर्नु नहुने अर्को एउटा महत्वपूर्ण कुरा पनि छ ।

पहिले नै मानिएको भैं, पश्चाताप र विश्वास गर्ने काम मानिसहरूले तिनीहरूका हृदयले गर्दछन् । हरेकले आफूलाई नम्र तुल्याओस्, आफ्नो हृदयलाई कोमल पारोस्, पश्चाताप गरोस् र प्रभु येशूमा विश्वास गरोस् भन्ने चाहनु हुन्छ । अन्ततिर, परमेश्वरले निरन्तर रूपमा भर्खरै मात्र वर्णन गरेभैं धेरै तरिकाहरूले मानिसहरूको हृदयमा काम गर्नु हुन्छ ।

परमेश्वरले हरेक मानिसको हृदयको अवस्थालाई पनि वास्तवमा जान्नु हुन्छ । कसको हृदय कोमल छ र कसको हृदय कठोर छ भनी उहाँ जान्नु हुन्छ । उहाँको कहिले पनि नरोकिने सन्देश कसले सुन्छ र कसले ती अवहेलना गर्दछ भन्ने उहाँलाई थाहा छ । त्यस्तो कुनै पनि प्रकारको तिनीहरूको जीवनमा भएका बिपत्तिले मानिसहरूको हृदयलाई खोल्न र पश्चाताप गर्न लगाउँछ भनी उहाँ जान्नु हुन्छ । उहाले तिनीहरूलाई चिन्नु हुन्छ, जसको हृदय

यति सारो कठोर छ, कि तिनीहरूका पश्चातापको समेत कुनै आशा छैन । (उहाँले यर्मियालाई तीनचोटिसम्म भन्नु भयो, उदाहरणको लागि उहाँले इस्राएलको लागि प्रार्थना नगर, किनभने तिनीहरूको हृदय पश्चाताप नगर्ने गरी कठोर पारिएका छन् भनेर समेत भन्नु भयो, हेर्नुहोस् यर्मिया ७:१६, ११:१४, १४:११)^{१०२} । उहाँले ती मानिसहरूलाई चिन्नु हुन्छ, जसको हृदय त्यो बिन्दुसम्म कोमल पारिएका छन्, कि उहाँको आत्माद्वारा अलिक बढी परिवर्तन गरी दिने काम भयो भने त्यसले उनीहरूलाई पश्चाताप गर्ने कुरासम्म पुऱ्याई दिनेछ ।

यी सबै कुरालाई मनमा राखेर, सुसमाचार सुनाउन र परमेश्वरको राज्य निर्माण गर्ने काम गर्न मण्डलीको जिम्मेवारीको बारेमा हामीले के सिक्न सक्छौं ?

Principle # 1 सिद्धान्त नं. १

सुसमाचार ग्रहण गर्नलाई तयार नभएकालाई भन्दा तयारी भएकाहरूलाई सुसमाचार प्रचार गर्नको लागि हाम्रा महान प्रचारक परमेश्वरले आफ्ना सेवकहरूलाई सम्भवत पठाइरहनु भएको छ, र उहाँले ९५ प्रतिशत पूरै काम गरेर कराइरहनु भएको छ ? मेरो विचारमा उहाँले त्यसै गरिरहनु भएको छ ।

मानिसहरूको जीवनको हरेक क्षण पहिलेदेखि सुसमाचार प्रचार गरिरहनु भएको हाम्रा महान प्रचारक परमेश्वरले उहाँले धेरै वर्षदेखि सुनाई सक्नु भएको सुसमाचारलाई सम्पूर्ण तवरले सुन्न नचाहनेहरूकहाँ सुमाचार पठाएर बोर नगर्न पनि सक्नु हुने थियो भन्ने जस्तो पनि लाग्दैन र ? उहाँले तिनीहरूलाई भन्न खोज्नु भएको कुरालाई प्रथम ९५ प्रतिशत नै पूरै तिनीहरूले इन्कार गर्छन् भने, अन्तिम ५ प्रतिशतको लागि उहाँले सुसमाचार बताएर तिनीहरूको लागि आफ्नो परिश्रम किन खेर फाल्नु पर्छ ? परमेश्वरले त्यस्ता मानिसहरूको हृदयलाई कोमल पारी दिने आशामा उहाँले तिनीहरूमाथि न्याय पठाउन चाहनु हुन्छ भन्ने म विचार गर्दछु । यदि उहाँले त्यसो गर्नु नै हुन्छ भने तिनीहरूलाई सुसमाचार प्रचार गर्नको लागि उहाँले आफ्ना सेवकहरूलाई पठाउनु नै हुनेछ भन्ने कुरा सौँचन तर्कसंगत नै हुन्छ ।

कसैले भन्लान्, कि परमेश्वरले आफ्ना सेवकहरूलाई ती मानिसहरूकहाँ पठाउनु हुनेछ, जोहरूले पश्चाताप नै गर्ने छैनन् भनी उहाँलाई थाहा छ, जसले गर्दा तिनीहरूलाई कुनै किसिमको बहाना छैन, जुन बेला तिनीहरू उहाँको सामु न्यायमा खडा हुनु पर्नेछ । जे भए तापनि, यास कुरालाई मनमा राख्नुहोस्, कि धर्मशास्त्र अनुसार परमेश्वरले आफ्नो सृष्टिद्वारा आफैलाई प्रकट गर्न नछोड्नु भएको कारण, उहाँको सामु त्यस्तो प्रकारको

^{१०२} यसदेखि बाहेक, जसले उहाँको विरुद्धमा आफ्नो हृदयलाई निरन्तर रूपमा कठोर पार्दछन्, तिनीहरूका हृदयलाई अझ धेरै कृयाशील भएर परमेश्वरले कठोर बनाई दिनसमेत सक्नु हुन्छ भनेर धर्मशास्त्रले सिकाउँछ (जस्तै फारोलाई उहाँले कठोर पारी दिनु भयो) । यसले यो कुरा देखाउँछ, कि त्यस्तो प्रकारका मानिसहरूले पश्चाताप गर्छन् भनेर कुनै आशा गर्न सकिँदैन ।

मानिसहरूलाई पहिलेदेखि कुनै किसिमको बहाना छैन (हेर्नुहोस् रोमी १:२०) । यसरी यदि परमेश्वरले आफ्ना सेवकहरूलाई यस्तो प्रकारको मानिसहरूकहाँ पठाउनु हुन्छ भने, तिनीहरूले आफ्नो लेखा बुझाउनु पर्ने छैन भन्ने कुरामा त्यस्तो कुनै कुरा छैन, तर तिनीहरू भन बढी यसको निमित्त जिम्मेवार छन् ।

यदि परमेश्वरले आफ्ना सेवकहरूलाई सु-समाचारलाई ग्रहण गर्न तयार भएका मानिसहरूकहाँ अगुवाई गर्नु हुन्छ भन्ने कुरा वास्तवमा सत्य हो भने, हामी उहाँका सेवकहरूले प्रार्थनापूर्वक उहाँको बुद्धि माग्नु पर्दछ जसले गर्दा हामीलाई उहाँले फसलको कटनी गर्नको लागि तयार भएका व्यक्तिहरू, जसलाई उहाँले चिन्नु हुन्छ, तिनीहरूकहाँ डोच्याउनु हुनेछ ।

A Scriptural Example **धर्मशास्त्रीय उदाहरण**

प्रेरितको पुस्तकमा उल्लेख गरिए अनुसार यो सिद्धान्त प्रचारक फिलिपको सेवकाइमा अति सुन्दर प्रकारले प्रस्तुत गरिएको छ ।

फिलिपले सामरियामा सुसमाचार ग्रहण गर्नलाई तयार भएको भीडलाई प्रचार गरेका थिए, तर एउटा दूतले आएर विशेष सडकमा यात्रा गर्नलाई उनलाई पछिबाट निर्देशन दिएका थिए । त्यहाँ उनी सुसमाचार ग्रहण गर्न तयार भएको व्यक्ति भएको ठाउँमा डोच्याइए :

“तर प्रभुका एउटा दूतले फिलिपलाई भने “उडेर दक्षिणतिर यरुशलेमबाट गाजातर्फ जाने बाटोमा जाऊ” (त्यहाँ मरुभूमिको बाटो छ) । अनि फिलिप उठेर गए, र एकजना इथियोपियाली नपुसकलाई भेटे, जो इथियोपिया देशकी महारानी कन्दाकीका ठूला पदाधिकारी र समस्त सम्पत्तिका कोषाध्यक्ष थिए, उनी यरुशलेममा आराधना गर्न गएका थिए, उनी फर्किरहेका थिए अनि आफ्नो रथमा बसी यशैया अगमवक्ताको पुस्तक पढिरहेका थिए । तब पवित्र आत्माले फिलिपलाई भन्नु भयो, “जाऊ र त्यस रथको साथ लाग ।” फिलिप तिनीकहाँ दौडेर गए र तिनलाई यशैया अगमवक्ताको पुस्तक पढिरहेको सुनेर उनले सोधे, “तपाईंले पढिरहनुभएको कुरा बुझ्नु हुन्छ ?” तब तिनले भने, “कसैले नबताइकन म कसरी बुझ्न सक्छु र ?” अनि तिनले फिलिपलाई रथमा चढी तिनको साथमा बस्ने अनुरोध गरे । तिनले पढिरहेका धर्मशास्त्रको खण्ड यस्तो थियो : “जसरी भेडा काटिनलाई लगिन्छ, वा थुमा ऊन कत्रनेको सामु चुप रहन्छ, त्यसरी नै उसले आफ्नो मुख खोलेन । उसको अपमानित अवस्थामा उसलाई न्याय मिलेन, उसको पुस्ताको बयान कसले गर्ने ? किनभने उसको जीवन पृथ्वीबाट हरण भयो ।”

तब ती नपुसकले फिलिपलाई भने, “कृपा गरी मलाई भन्नुहोस्, अगमवक्ताले यो कसको विषयमा भनेका हुन्, उनको आफ्नै विषयमा कि अरु कसैको विषयमा ?” तब फिलिपले आफ्नो मुख खोलेर धर्मशास्त्रको यसै खण्डबाट तिनलाई प्रभु

येशूको सुसमाचार सुनाए । अनि उनीहरू बाटोमा जाँदा-जाँदै केही पानी भएको ठाउँमा आइपुगे र ती नपुसकले भने, “हेर्नुहोस् यहाँ पानी रहेछ, मलाई बप्तिष्मा हुनदेखि केले रोक्न सक्छ ?” अनि फिलिपले भने, “यदि सारा हृदयले नै विश्वास गर्नु हुन्छ भने, तपाईंले बप्तिष्मा लिन सक्नु हुन्छ ।” तिनले जवाब दिए, “येशू खीष्ट नै परमेश्वरका पुत्र हुनु हुन्छ भनी म विश्वास गर्दछु ।” तिनले रथ रोक्ने आज्ञा दिए, अनि फिलिप र ती नपुसक दुवै पानीमा ओर्ले र उनले तिनलाई बप्तिष्मा दिए । तर जब उनीहरू पानीबाट बाहिर उक्ली आए, तब प्रभुका आत्माले फिलिपलाई पक्रेर लैजानु भयो र ती नपुसकले उनलाई फेरि देखेनन् र ती रमाउँदै आफ्नो बाटो लागे” (प्रेरित ८:२६-२९) ।

फिलिप अफ्रिकाबाट यरुशलेमतिर परमेश्वरलाई आराधना गर्न गएका र यशैयाले गरेको अगमवाणीको पुस्तक कम्तिमा पनि एउटा किनेर ल्याउने आत्मिक रूपमा ती नै भोकाएको एउटा मानिसलाई सेवकाई दिनलाई ईश्वरिय तवरले डोच्याइएका थिए । उनले यशैयाको ५३ औं अध्याय पढिरहेको बेला पूरानो करारमा भएको धर्मशास्त्रको अति नै स्पष्ट खण्ड, जसले खीष्टको अभिषिक्त बलिदानको बारेमा बताउँदछ, त्यसलाई पाएका थिए र यो कुरा यशैयाले कसको बारेमा भनेका हुन् भनी बिचलित भैरहेको बेलामा उनले पढेको खण्डको बारेमा वर्णन गरी दिनको लागि फिलिप त्यहाँ तयार थिए । परिवर्तन हुनको लागि त्यहाँ बाली पाकेको थियो । परमेश्वरले उनको हृदयलाई जान्नु हुन्थ्यो, त्यसैले उहाँले फिलिपलाई त्यहाँ पठाउनु भयो ।

A better way एकदम राम्रो तरिका

हचुवाको भरमा वा तयारी नभएका मानिसहरूलाई व्यवस्थित रूपमा विश्वासमा ल्याउने कुराभन्दा तयार भएका मानिसहरूकहाँ सुसमाचार पुऱ्याउन पवित्र आत्माद्वारा अगुवाई पाउनु कति आशिषमय कुरा हो, किनभने हामीले तयारी नभएका मानिसहरूलाई राम्रोसित प्रचार गरेका छैनौं होला जस्तो गरी दोषी भएर सौँच्च सक्छौं । नबिर्सनुहोस् – तपाईंले भेटेको हरेक व्यक्ति परमेश्वरले प्रचार गरी सक्नु भएको छ । तपाईंले मानिसहरूलाई तिनीहरू परमेश्वरप्रति तयारी छन् कि छैनन् भनेर पहिले निर्णय गर्नको लागि तिनीहरूका विवेकले तिनीहरूलाई के भनिरहेको छ भनेर सोध्नु राम्रो हुन्छ, किनभने हरेक व्यक्ति कुनै न कुनै कारणले आफूलाई दोषी भएको ठानी त्यस कुराको सामना गरिरहेको हुन्छ ।

यही सिद्धान्तको लागि अर्को उदाहरण चाहिँ पत्रुसको सेवकाइमा भएको कर्णलियसको घरानाको परिवर्तन हो, जो अलौकिक रूपमा यस अन्य जाति तयार समूहको लागि सुसमाचार प्रचार गर्नको लागि डोच्याइएका थिए । कर्णलियस त्यो व्यक्ति थिए, जसले आफ्नो विवेकलाई सुनिरहेका र उनले उद्धार चित्तले दान दिएको र उनले प्रार्थनामय जीवन अनुसार परमेश्वरलाई खोजिरहेका थिए (हेर्नुहोस् प्रेरित १०:२) । परमेश्वर पुत्रसँग भएर ती व्यक्तिले आफ्नो हृदय खोली पत्रुसले दिएको सन्देश सुनी महिमित रूपमा उद्धार पाए ।

हरेक घर र डेरामा गएर प्रचार गर्ने टिमको आयोजना गरी हाम्रा शहरहरूलाई भाग लगाएर बृहद रूपमा योजनाहरू बनाएर त्यस अनुसार प्रचार गर्न जानुको अलावा खुल्ला हृदय भएका मानिसहरूकहाँ पवित्र आत्माले हामीलाई अगुवाई गर्नु भएको होस् भनी प्रार्थना गर्नु हाम्रो निम्ति कति धेरै बुद्धिमानीपूर्ण कुरा हुन्छ । यदि पत्रुस मिशनेरी रणनीतिका साथ यरु शलेममा भएको त्यस सभामा उपस्थित भइरहेका थिए भने वा फिलिपले निरन्तर रूपमा सामरियामा नै प्रचार गरिरहेका थिए भने, कर्णलियसको घराना र इथियोपियाका नपुसक भएको ठाउँमा सुसमाचार नपुगी त्यत्तिकै रहने थियो ।

वास्तवमा, प्रचारकहरू र प्रेरितहरूले सुसमाचारको लागि ग्रहणयोग्य र अग्रहणयोग्य दुवै प्रकारका मानिसहरू मिसिएको भीडको सामुमा नै सुसमाचार प्रचार गर्नलाई अगुवाई पाउँछन् । तर तिनीहरूले उहाँले तिनीहरूलाई कहाँ गएर प्रचार गरेको चाहनु हुन्छ, भन्ने कुरा पनि सोधेको हुनु पर्छ । फेरि पनि, प्रेरितको पुस्तकमा पाइएको विवरण ती व्यक्तिहरूको बारेमा छ, जोहरू पवित्र आत्माले अभिषेक पाएका र परमेश्वरको राज्य निर्माण गर्न पवित्र आत्माले काम गर्नु भएको कुरासँग सहमत हुन आत्माद्वारा अगुवाई पाएका हुन्छन् । आधुनिक मण्डलीसँग प्रारम्भिक मण्डलीको तरिकालाई तुलना गर्दा कति धेरै फरक पाइन्छ । परिणामहरू कति फरक छन् । सफल भएका कुराहरूको अनुकरण किन नगर्ने ?

Principle # 2

सिद्धान्त # २

सुसमाचार प्रचार र परमेश्वरको राज्य निर्माण गर्ने कुरामा हाम्रो भूमिका के हो भनेर बुझ्नको लागि हामीलाई सहायता गर्ने यो अध्यायको पहिलो भागमा बाइबलीय सिद्धान्तहरूलाई कसरी विचार गरिएको छ ?

यदि परमेश्वरले सृष्टि, विवेक र बिपत्तिहरू सबै मानिसहरूलाई पश्चातापमा बोलाउनको लागि बनाउनु भएको हो भने, ती सुसमाचार प्रचार गर्ने मानिसहरूले बाभने खालको सन्देश प्रचार गरिरहेका छैनन् भनी निश्चित हुनु पर्दछ । तरै पनि धेरै त्यस्ता छन् । तिनीहरूले प्रचार गरेको सन्देश परमेश्वरले पापीहरूलाई जे भन्न खोजिरहनु भएको हो त्यस कुरासँग प्रत्यक्ष रूपमा बाभिरहेको हुन्छ । तिनीहरूको अबाइबलीय अनुग्रहको सन्देशले यस्तो विचारलाई अगाडि सार्दछ, कि अन्तमा अनन्त जीवन प्राप्त गर्नको लागि पवित्रता र आज्ञाकारिता महत्वपूर्ण छैन भनेर तिनीहरूले आफ्नो सिद्धान्तलाई अगाडि सार्दछन् । मुक्तिको लागि पश्चातापको आवश्यकता छ भनेर उल्लेख नगरी, मुक्ति काम गरेर पाइन्दैन भनी जोड दिएर (पावलले यसलाई कसैले नबुझोस् भनेर नभनी स्पष्ट भने अनुसार), तिनीहरूले वास्तवमा मानिसहरूलाई अनन्तको बाइबलमा प्रायः गरेर जाकिदिने गहिरो छलमा अगुवाई गर्दै परमेश्वरको विरुद्धमा काम गर्दछन्, किनभने तिनीहरू अहिले उद्धार पाएका छन् भनी निश्चित भएका

छन् , तर वास्तवमा तिनीहरूले उद्धार पाएका छैनन् । कस्तो बियोगान्त कुरा, जब परमेश्वरको सन्देशवाहकहरू वास्तवमै परमेश्वरको विरुद्धमा काम गर्दै पश्चाताप गर्ने कुराको घोषणा गर्दछन् ।

प्रभु येशूले हामीलाई “पश्चाताप र पाप क्षमा” प्रचार गर्नको लागि आज्ञा गर्नु भएको छ (लूका २४:४७) । यो सन्देशले पापीलाई उसको जीवनभरि नै परमेश्वरले के भनिरहनु भएको छ भनेर पुनः निश्चित गराउँदछ । सुसमाचार प्रचारले मानिसहरूको हृदयलाई काट्दछ र कठोर हृदय भएकाहरूलाई प्रहार गर्दछ । तरै पनि अहिलेका कोमल आधुनिक सुसमाचारले मानिसहरूलाई परमेश्वरले तिनीहरूलाई कति प्रेम गर्नु हुन्छ (जुन कुरा कुनै पनि प्रेरितले त्यसो भनेर प्रेरितको पुस्तकमा उल्लेख गरिएको छैन), भनेर परमेश्वरले मानिसहरूसँग रिसाउनु भएको रहेनछ वा उहाँ तिनीहरूप्रति क्रोधित हुनु भएको रहेनछ भनी सौँचनलाई अगुवाई गर्दै तिनीहरूलाई निश्चित गराउँदछ । तिनीहरूले प्रायः भन्ने गर्छन् , कि “प्रभु येशूलाई केवल ग्रहण गरे भई हाल्छ ।” तर राजाहरूका राजा र प्रभुहरूका प्रभुले हाम्रो ग्रहण गराइलाई आवश्यक ठान्नु हुन्छ । प्रश्न यो होइन, “के तपाईंले प्रभु येशूलाई ग्रहण गर्नु हुन्छ ?” तर प्रश्न चाहिँ यो हो, “के तपाईंलाई प्रभु येशूले ग्रहण गर्नु हुन्छ ?” यसको जवाब चाहिँ तपाईंले पश्चाताप गरेर उहाँलाई नपछ्याउन्जेलसम्म, तपाईं उहाँको लागि घृणित हुनु हुन्छ, र उहाँको कृपाको कारणले मात्रै तपाईं नरकको भागिदार हुनु हुन्छ ।

परमेश्वरको अनुग्रहलाई अति नै सस्तो बनाउने आधुनिक सुसमाचारको ज्योतिमा, म सहायता गर्न सक्दिन, तर मलाई अचम्भ लाग्दछ, किन धेरै राष्ट्रहरू नेताहरूद्वारा शासित भएका छन् जसहरूलाई शासन गर्ने अधिकार परमेश्वरबाट दिइएको छ (अनि यो कुरा विवादास्पद खालको छैन, हेर्नुहोस् दानिएल ४:१७, २५, ३:२१, ५:२१, यूहन्ना १९:११, प्रेरित १ २:२३, रोमी १३:१), र तिनीहरूले पश्चिमी मिशनेरीहरूलाई आफ्नो राष्ट्रको ढोका सम्पूर्ण तवर ले बन्द गरी दिएका छन् । के परमेश्वरले ती देशहरूबाट आउने भूटा सुसमाचारबाट जोगाउन खोजिरहनु भएको कारणले यस्तो हुन भएको हो ?

Principle # 3

सिद्धान्त # ३

भूटो धर्महरूलाई पछ्याउने मानिसहरूलाई परमेश्वरले कसरी हेर्नु हुन्छ भनेर राम्रोसँग बुझ्नको लागि यस अध्यायको सुरुका सिद्धान्तहरूले पनि हामीलाई सहायता गर्दछन् । तिनीहरूले कहिले पनि सत्यताको बारेमा नसुनेको कारण तिनीहरू दया गरिनु पर्ने अज्ञान मानिसहरू हुन त ? तिनीहरूलाई प्रभावकारी ढंगमा सुसमाचार प्रचार नगरेको आरोपमा यी सबै कुराको दोष मण्डलीको चरणमा ल्याउने हो त ?

होइन, ती मानिसहरू सत्यताको बारेमा अन्जान छैनन् । तिनीहरूलाई थाहा नहुन सक्छ तर बाइबलमा विश्वास गर्ने खीष्टियनले यो कुरा जान्दछ, तर परमेश्वरले तिनीहरूलाई सृष्टि, चेतना (विवेक) र बिपत्तिहरूद्वारा आफैलाई प्रकट गरिरहनु भएको छ भनेर सबै कुरा तिनीहरूले जान्दछन् । यदि तिनीहरूले कुनै खीष्टियनलाई नदेखेको भए तापनि र कहिले सुसमाचार नसुनेको भए तापनि तिनीहरूका सारा जीवनमा पश्चाताप गर्नको लागि परमेश्वरले बोलाइरहनु भएका मानिसहरू ती नै हुन् । यसको अतिरिक्त, तिनीहरूले कि त आफ्ना हृदयलाई परमेश्वरप्रति कोमल बनाएका छन् कि त भने कठोर बनाएका छन् ।

पावलले अविश्वासीहरूको अज्ञानताको बारेमा लेखेका छन् र तिनीहरूको अज्ञानताको कारण पनि के हो भनी प्रकट गरी दिएका छन् :

“त्यसैकारण, अब म जोड दिएर प्रभुमा यो कुरा भन्दछु , र प्रभुमा गवाही दिँदछु , कि अन्य जातिहरू जसरी तिनीहरूको विचारको व्यर्थतामा जिउँदछन् , त्यसरी तिमीहरू अब उसो नजिओ । तिनीहरूका हृदयको कठोरताले ल्याएको तिनीहरूका अज्ञानताको कारणले तिनीहरू परमेश्वरको जीवनदेखि विराना भएका छन्, र तिनीहरूको समझ अन्धकारले भरिएको छ, तिनीहरू कठोर भएका छन् , र हर किसिमको अशुद्ध काम गर्ने लालचमा परेर तिनीहरू छाडा भएका छन्” (एफिसी ४:१७-१९) ।

“अन्य जातिहरूको हृदय कठोर भएको कारण” तिनीहरू अज्ञान थिए भन्ने कुरालाई याद गर्नुहोस् । पावलले तिमीहरू “कठोर भएका” छन् भनेर समेत भनेका छन् । स्पष्ट रूपमा उनले तिनीहरूका हृदयको अवस्थाको बारेमा बोलिरहेका थिए । कठोरपनाले मानिसहरूको हातलाई नरम हुनबाट रोक्दछ । कठोर छाला अति नै सम्वेदनशील हुँदैन । त्यसै गरेर, जब मानिसहरूले सृष्टि, चेतना (विवेक) र बिपत्तिद्वारा परमेश्वरले तिनीहरूलाई बोलाउँदाखेरि निरन्तर रूपमा इन्कार गर्दछन् , तिनीहरूका हृदय त्यो ईश्वरिय बोलावटप्रति धेरै असम्वेदनशील हुँदैन । त्यसै गरेर, जब मानिसहरूले सृष्टि, चेतना (विवेक) र बिपत्तिद्वारा परमेश्वरले तिनीहरूलाई बोलाउँदाखेरि निरन्तर रूपमा इन्कार गर्दछन् , तिनीहरूका हृदय त्यो ईश्वरिय बोलावटप्रति धेरै असम्वेदनशील हुँदै गएर कठोर बन्दछ । यसैकारण आँकडाहरूले यो देखाउँदछन् , कि मानिसहरू जति बुढो हुँदै गयो, त्यति नै कम सामान्यतया सुसमाचारलाई ग्रहण नगर्ने खालका बन्दछन् । बुढो मानिसले पश्चाताप गर्न कमै मात्रामा चाहने गर्छन् । बुद्धिमान् प्रचारकहरूले जवान मानिसहरूलाई सुसमाचार प्रचार गर्न लक्षित गरेका हुन्छन् ।

The guilt of the unbelieving **अविश्वासको दोष**

यदि मानिसहरूले प्रचारकले सुसमाचार प्रचार गरेको कहिले सुनेका छैनन् भने तापनि परमेश्वरले तिमीहरूलाई दोषी ठहराउनु हुन्छ भन्ने अर्को प्रमाण चाहिँ उहाँले

तिनीहरूलाई कृपाशील भएर न्याय गर्नु हुन्छ भन्ने तथ्य कुरा नै हो । यदि परमेश्वरले तिनीहरूका पापको लेखा नलिनु हुने भएदेखि, उहाँले तिनीहरूलाई दण्ड दिनु हुने छैन । किनभने उहाँले तिनीहरूलाई दण्ड दिनु हुन्छ । जे भए तापनि, उहाँले तिनीहरूबाट लेखा लिनु हुन्छ, र यदि उहाँले तिनीहरूबाट लेखा लिनु हुन्छ भने, तिनीहरूले जे गरिरहेका छन्, त्यस कुराले उहाँलाई अप्रशन्न तुल्याइरहेको छ भनी तिनीहरूले जोनको हुनै पर्छ ।

पश्चात्ताप गर्नको लागि उहाँले बोलावटलाई इन्कार गर्नेहरूलाई परमेश्वरले दण्ड दिने एउटा तरिका चाहिँ तिनीहरूका पापमय इच्छाहरूका साथ तिनीहरूलाई “त्यत्तिकै छोडिदिएर” हो जसले गर्दा तिनीहरूले अझ धेरै पाप गरिरहेर त्यसको कमारा न होउन । पावलले लेखेका छन् : “किनकि परमेश्वरलाई चिनेर पनि तिनीहरूले परमेश्वरलाई दिनु पर्ने महिमा दिएनन्, न ता धन्यवाद नै चढाए, तर तिनीहरू आफ्ना विचारमा बेकम्मा भए, र तिनीहरूको मूर्ख मन अझ अँध्यारो भयो । बुद्धिमान छु भन्ने दावी गरे तापनि, तिनीहरू मुखै भए, र तिनीहरूले बिनाशी मानिस, चरा-चुरुङ्गी, चारखुट्टे जनावर र घस्रने जीवहरूका मूर्तिका रूपसँग अविनाशी परमेश्वरको महिमा साटफेर गरे । आमेन ।

यसकारण परमेश्वरले तिनीहरूलाई तिनीहरूका हृदयको काम वासनाको अशुद्धतामा छोडी दिनु भयो, कि तिनीहरूले आपसमा आफ्ना शरीरको अनादर गर्नु, किनकि तिनीहरूले परमेश्वरको सत्यतालाई भूटसँग साटेर सदा-सर्वदाको परमधन्य सृष्टिकर्तालाई त्यागेर वरु सृष्टि गरिएका थोकहरूको पूजा र सेवा गरे । यसैकारण परमेश्वरले तिनीहरूलाई लाजमदो कामुकताको निमित्त छोडी दिनु भयो, तिनीहरूका स्त्रीहरूले आफ्ना स्वभाविक व्यवहारलाई अस्वभाविक व्यवहारमा परिवर्तन गरे, र त्यसरी नै स्त्रीतर्फको स्वभाविक व्यवहार त्यागेर एक-दोसातर्फ कामुकताको जलनमा पुरुषहरूले पुरुषहरूसितै निर्लज्ज काम गरे, र आफ्नै शरीरमा आफ्ना कसुरको उचित दण्ड भोगे ।

यसरी तिनीहरूले परमेश्वरलाई मान्यता दिन नचाहेका हुनाले परमेश्वरले तिनीहरूलाई भ्रष्ट मनको अवस्थामा अनुचित आचरणको निमित्त त्यागी दिनु भयो, तिनीहरू डाहा, हत्या, भै-भगडा, छल, बदख्वाईले भरिएका हुन्छन् र तिनीहरू कुराउटे, र बदनाम गने, परमेश्वरलाई घृणा गर्ने, ढीट, अहंकारी, अभिमानी, दुष्ट कुरा गरेर हिड्ने, बाबु-आमाको आज्ञापालन नगर्ने, मूर्ख, विश्वासघाती, निर्दयी र क्रूर हुन्छन् । यस्ता काम गर्नेहरू मृत्युको योग्य हुन्छन् भन्ने परमेश्वरको धार्मिकता बिधान जान्दा-जान्दै पनि तिनीहरू यी काम गने मात्र होइनन्, तर यस्तो काम गर्नेहरूसँग पूर्ण सहमत पनि हुन्छन्” (रोमी १:२१-३२) ।

मानिसको दोष र परमेश्वरको सामु लेखा बुझाउनु पर्ने कुराको बारेमा पावलले कसरी भनेका छन् भन्ने कुरालाई याद गर्नुहोस् । नयाँ गरी नजन्मिएका मानिसहरूले “परमेश्वरलाई चिनेका” हुन्छन्, तर तिनीहरूले उहाँलाई परमेश्वरको सत्यतालाई भूटसँग साटे”, त्यसैले तिनीहरूले परमेश्वरको सत्यतासँग सामाना गर्नु पर्ने भयो । यसरी परमेश्वरले तिनीहरूलाई तिनीहरूको बढ्दै गएको काम-वासनाको अशुद्धतामा “छोडी दिनु भयो” र उहाँले यस्तो ठाउँमा तिनीहरूलाई छोडी दिनु भयो, कि जहाँ मानिसहरू पापको

दासत्वमा गहिरो गरी परेपछि उम्किनै नसक्ने अप्राकृतिक र भ्रष्ट र विकृति कुराहरूमा अल्झिएका हुन्छन् । परिणामस्वरूप, परमेश्वरले भन्नु हुन्छ, “त्यसो हो भने, के तिमीले मलाई जुन प्रकारले सेवा गर्नु पर्ने हो त्यसरी पापको सेवा गर्दछौ ? त्यसो भने अगाडि बढ । म तिमीलाई रोक्दिन, अनि तिमीले प्रेम गरेको ईश्वरले तिमीलाई प्रगतिशील तवरले अझ बढी दास बनाउँदै लैजानेछ ।”

यस प्रकारको दण्डको रूप, परमेश्वरको दयाको संकेत हो भनेर कसैले विचार गर्न सक्छ जस्तो मलाई लाग्छ, त्यस कुरामा मानिसहरू भ्रष्ट र पापपूर्ण हुँदै गएपछि तिनीहरूले महशुश गर्नेछन् र जागो रहनेछन् भनेर सोच्नु पनि ठीकै हो । एउटा कुरा अचम्भ लाग्दो छ, किन धेरै समलिङ्गीहरूले आफैसँग यो प्रश्न सोद्धैनन्, “मैले पूर्ण यौन सम्बन्ध स्थापित गर्न नसक्ने कुरामा म उही लिङ्गसँग यौन सम्बन्ध बढाउनको लागि किन आफैलाई आकर्षित भएको पाउँछु ? यो कुरा गढबढ छ ।” बुद्धिमानी तवरले यो कुरा विवादास्पद हुन सक्छ, कि परमेश्वरले नै “तिमीहरूलाई त्यस प्रकारले बनाउनु भयो” (तिनीहरूका गल्लीलाई तिनीहरूले ढाकछोप गर्नलाई आफैसँग गरेको तर्क अनुसार), तर अनुमतिको आधारमा, र तिनीहरूले पश्चाताप गर्न र उहाँको अचम्भको कृत्यालाई अनुभव गर्न सक्नु भनेर तिनीहरूलाई बिउँभाउने आशामा भएकोले मात्रै उहाँले तिनीहरूलाई त्यस्तो बनाउनु भएको हुन सक्छ ।

यस्तो प्रकारको प्रश्नहरू समलिङ्गीहरूले मात्र आफैसँग सोध्नुपर्ने प्रश्न होइन । पावलले धेरै दासत्वमा पार्ने पापहरूको बारेमा सूची बनाएर दिएका छन् , जुन पापहरू परमेश्वरलाई सेवा गर्न इन्कार गर्नेहरूमाथि पर्ने उहाँको दण्डको लागि प्रमाणहरू पनि हुन् । करोडौं मानिसहरूले तिनीहरूलाई भ्रष्ट बानी व्यहोराको बारेमा आफैसँग प्रश्न गरेको हुनु पर्छ । “मैले आफ्नै परिवारलाई किन घृणा गर्छु ?” “मेरो आफ्नै भन्ने जे हो, त्योसँग किन म सम्बन्धित छुइन ?” “म किन यौन दुराचार सम्बन्धी पत्र-पत्रिकाहरू चाख लिएर हेर्न आकर्षित हुन्छु ?” परमेश्वरले तिनीहरूलाई तिनीहरू आफैले बनाएको ईश्वरको दास हुनको लागि तिनीहरूलाई छोडी दिनु भएको छ ।

वास्तवमा जो सुकैले जुनसुकै कुरामा पनि आफ्नो हृदयलाई कोमल बनाउन, पश्चाताप गर्न र प्रभु येशूमा विश्वास गर्न सक्छ । पृथ्वीमा भएको केही कठोर पापीहरूले त्यसो गरेका छन् , र परमेश्वरले तिनीहरूका पापहरूलाई शुद्ध पारी दिनु भएर स्वतन्त्र गर्नु भएको छ । मानिसहरू जतिसक्दो अझै बाँचिरहन्छन्, तबसम्म परमेश्वरले तिनीहरूलाई पश्चाताप गर्ने मौका दिइरहनु भएको छ ।

No Excuses बहाना छैन

पावलले भने अनुसार पापीहरूलाई कुनै किसिमको बहाना छैन । तिनीहरूले अरुहरूलाई दोष लगाउँदाखेरि तिनीहरूले ठीक के हो र गलत के हो भन्ने कुराहरू जानेका छन् भनेर प्रकट गर्दछन् , र त्यसैले गर्दा तिनीहरू परमेश्वरको दोषी हठराउने कुराको लागि योग्य छन् :

“यसकारण, अर्कालाई दोष लाउने ए मानिस, तिमी जोसुकै भए तापनि, केही बहाना छैन, किनकि जेमा तिमी दोष लगाउनेले पनि त्यही काम गर्छौ । अनि यस्ता काम गर्नेहरूमाथि परमेश्वरको इन्साफ ठीकसँग पर्छ भनेर हामी जान्दछौ । ए मानिस, तिमीले यस्ता काम गर्नेहरूलाई दोष लाउँछौ र आफै पनि त्यही काम गर्छौ भने, के परमेश्वरको इन्साफबाट उम्कन्छु भन्ने तिमी ठान्छौ ? अथवा परमेश्वरको कृपाले तिमीलाई पश्चातापमा डोच्याउँछ भन्ने थाहा नपाएर, के तिमी उहाँको दया, सहनशीलता र धैर्यको प्रशस्ततालाई तुच्छ ठान्छौ” (रोमी २:१-४) ?

परमेश्वरले मानिसहरूलाई पश्चाताप गर्नलाई मौका दिनको निमित्त धैर्य र सहनशील गर्नु हुन्छ भन्ने कारण पावलले बताएका छन् । यसको अतिरिक्त, निरन्तर रूपमा यो कुरा गर्ने क्रममा पश्चाताप गर्ने र पवित्र जीवन जिउनेहरूले मात्रै परमेश्वरको राज्य प्राप्त गर्नेछन् भनेर उनले प्रकाश पारी दिएका छन् :

“तर परमेश्वरको त्यो धार्मिकता इन्साफ प्रकट हुने त्यस क्रोधको दिनको लागि आफ्नो कठोर र अपश्चातापी हृदयले गर्दा तिमीले आफ्नो निमित्त क्रोध थुपारिरहेछौ, किनकि उहाँले हरेक मानिसलाई उसको काम अनुसार दिनु हुन्छ : धैर्यसँग असल काम गरेर महिमा, इज्जत र अमरत्व खोज्नेहरूलाई चाँहि उहाँले अनन्त जीवन दिनु हुनेछ । तर भगडालु, सत्यको पालन नगर्ने, र दुष्टतामा हिड्नेहरूमाथि चाँहि क्रोध र रीस पर्नेछ । खराब काम गर्ने हरेक मानिसमाथि संकट र आपद आइपर्ने पहिले यहूदीहरूमाथि र त्यसपछि ग्रीकहरूमाथि पनि, तर असल काम गर्ने हरेकलाई पहिले यहूदीलाई अनि ग्रीकहरूलाई पनि गौरव, इज्जत र शान्ति प्राप्त हुनेछ” (रोमी २:५-१०) ।

जुन मानिसहरूले “प्रभु येशूलाई मुक्तिदाताको रूपमा” ग्रहण गर्छन् , तिनीहरूलाई अनन्त जीवन पक्का छ भनेर शिक्षा दिने मानिसहरूसँग पावल निश्चय नै सहमत हुँदैनन् । बरु तिनीहरूले मात्रै अनन्त जीवन पाउँछन् “जोहरूले पश्चाताप गर्छन् , र जसले कष्टको साथमा भएर पनि असल गर्दछन् , महिमा, आदर र अमरत्व खोज्दछन् ।”

तर यसले के यो कुरा देखाउँदैन, कि ख्रीष्टियन मत मान्नेहरूले भन्दा अरु धर्म मान्नेहरूले निरन्तर रूपमा धर्मको अभ्यास गरेर तिनीहरूले पश्चाताप गर्दै परमेश्वरको आज्ञापालन गरे भनेदेखि उद्धार पाउन सक्छन् ?

सक्दैनन् , धेरै कारणहरूले गर्दा प्रभु येशूदेखि बाहेक अर्को कुनै कुरामा मुक्ति छँदै छैन, ती कारणहरूमध्ये एउटा कारण चाँहि प्रभु येशूले मात्रै मानिसहरूलाई तिनीहरूका पापको दासत्वबाट छुटकारा दिन सक्नु हुन्छ ।

तर यदि तिनीहरूले पश्चाताप गर्न चाहन्छन् भने, यदि तिनीहरूले प्रभु येशूको बारेमा सुनेका छैनन् भने, कसरी प्रभु येशूलाई पुकार्ने भनी तिनीहरूले कसरी जान्ने त ?

सबै मानिसहरूका हृदयलाई जान्नु हुने परमेश्वरले नै उहाँलाई साँचो रूपमा खोज्नेहरूका लागि आफैलाई प्रकट गरी दिनु हुनेछ । प्रभु येशूले प्रतिज्ञा गर्नु भएको छ, “खोज त तिमीहरूले भेट्नुहुनेछौ” (मत्ती ७:७) र हरेकले उहाँलाई खोजोस् भन्ने परमेश्वर आशा गर्नु हुन्छ (हेर्नुहोस् प्रेरित १७:२६-२७) । जब उहाँले सुसमाचारलाई ग्रहण गर्न चाहने हृदय भएको व्यक्तिलाई देख्नु हुन्छ, तब उहाँले त्यस व्यक्तिकहाँ इथियोपियाली नपुंसक र कर्णालियसको घरानाकहाँ पठाउनु भएको भै सुसमाचार पठाउनु हुनेछ । परमेश्वर मण्डलीको सहभागितामा मात्रै सीमित हुनु हुन्न भन्ने कुरा उहाँले यर्ससका साऊलको परिवर्तनमा प्रमाणित गरी दिनु भयो । यदि साँचो हृदयले सुसमाचार ग्रहण गर्न चाहने व्यक्तिकहाँ सुसमाचार पुऱ्याउने कोही व्यक्ति पनि भएन भने, परमेश्वर त्यहाँ आफै जानु हुन्छ । मैले धेरै समकालीन घटनाहरू सुनेको छु, जहाँ सुसमाचारको निम्ति ढोका बन्द गरिएका देशहरूमा भएका मानिसहरू प्रभु येशूको दर्शन पाएर परिवर्तन भएका थिए ।

Why people are religious ? मानिसहरू किन धार्मिक हुन्छन् ?

भूटो धर्मको अभ्यास गर्नेहरू इमान्दारसाथ सत्यताको खोजी गर्नेहरू होइनन् भन्ने कुरा सत्य हो । वरु, तिनीहरू धार्मिक मात्रै हुन् किनभने तिनीहरू धार्मिकता मात्रै खोज्दछन् वा तिनीहरूका पापहरू मात्र ढाकिउनु भन्ने चाहन्छन् । जबसम्म तिनीहरूले निरन्तर रूपमा आफ्नो विवेकलाई मान्दैनन् , तबसम्म तिनीहरू धर्मको पछाडि लुकेर बसेका छैनन् भनी तिनीहरूले गरेका धर्म-कर्मका कुराहरूले गर्दा तिनीहरू नरकमा जाने योग्यको सत्य हुन्छ (अनुग्रहलाई सस्तो ठान्ने सुसमाचारवादी ख्रीष्टियनहरू समेत), जुन कुरा बौद्ध धर्म, मुसलमान धर्म र हिन्दु धर्म मान्नेहरूका लागि समेत सत्य हुन आउँछ । तिनीहरूले आफ्नो धर्मको अभ्यास गरे तापनि, तिनीहरूका विवेकले नै तिनीहरूलाई दोष्याउँदछ ।

जब बौद्ध धर्म मान्ने व्यक्तिले आदरको साथ मूर्तिको सामु निहुरन्छ वा त्यसको सामुमा अहंकारीकासाथ बसेको मठवासीहरूको सामुमा निहुरन्छ, त्यो बेला उसको विवेकले उसलाई उसले गल्ती गरिरहेको छ भनेर भन्दछ । जब एउटा हिन्दुले सडकमा मागी खाने रोगी भिखारीलाई भेट्दा, त्यो भिखारीले पूर्वजीवनको उसको पापको निम्ति कष्ट भोगिरहेको छ भन्ने कुरालाई विश्वास गरेर आफ्नो दयाको अभावलाई टार्न खोज्दछ, त्यो बेला उसको विवेकले त्यसलाई दोष्याउँदछ । जब एउटा कट्टर मुसलमानले अल्लाहको नाउँमा एउटा “विश्वासघातीको” टाउको काटिदिन्छ, तब उसको विवेकले उसलाई आफ्नो हत्या कपटीपनाको लागि गाली गरिरहेको हुन्छ । जब एउटा सुसमाचारवादी “ख्रीष्टियन” ले सांसारिक सम्पत्ति भेला गर्दछ, तब उसले नियमित रूपमा यौन दुराचार सम्बन्धी टेलीभिजनमा हेने विचार गर्दछ र मण्डलीका सँगी सदस्यहरूको बारेमा कुरा दोचाँदछ, र उसले यस्तो विश्वास गर्दछ, कि उसले अनुग्रहद्वारा उद्धार पाएको छ, तरै पनि उसको हृदयले उसलाई दोष्याउँदछ ।

यी सबै कुराहरू ती मानिसहरूका उदाहरणहरू हुन्— जसले निरन्तर रूपमा पाप गरिनै रहन चाहन्छन् , र विश्वास गर्नको लागि धार्मिक भूट कुराहरू पाउँछन् जसद्वारा तिनीहरूले निरन्तर रूपमा पाप गरिनै रहन सक्दछन् । नयाँ गरी नजन्मिएका तर आफैलाई धार्मिक मानिसहरूको रूपमा लिनेहरूको “धार्मिकता” परमेश्वरले आशा गर्नु भएको कुराबाट टाढा, टाढा र अति नै टाढा हुन्छन् ।

यी सबै कुराको लागि यसो भन्दा असल हुन्छ, कि जुन मानिसहरूले सत्यको बारेमा कहिले सुनेका छैनन् तिनीहरूलाई दया गरिनु पर्छ भनेर मानिसहरूलाई अन्जान बनाउनको लागि भूटो धर्महरूलाई पछ्याइरहेका मानिसहरूप्रति परमेश्वरले विचार गर्नु हुन्छ । न ता तिनीहरूलाई प्रभावकारी ढङ्गमा सुसमाचार नसुनाएकोमा मण्डलीको सामुमा तिनीहरूको अन्जान भूटको लागि दोष नै लगाउनु हुन्छ ।

फेरि पनि, सारा संसारमा गएर मण्डलीले सुसमाचार प्रचार गरेको होस् भनेर परमेश्वर ले चाहनु हुन्छ भन्ने कुरा हामीलाई थाहा भए तापनि, जहाँ “फसल कटनीको लागि पाकिसकेका छन्” (हेर्नुहोस्— यूहन्ना ४:३५), जहाँ मानिसहरू सुसमाचार ग्रहण गर्न तयार छन् किनभने तिनीहरूकहाँ पुग्नको लागि तिनीहरूले आफ्ना हृदयलाई परमेश्वरको निमित्त कोमल बनाई दिएका छन् , त्यहाँ पुग्नलाई पवित्र आत्माको अगुवाइलाई हामीले पछ्याउनु पर्दछ ।

Principle # 4

सिद्धान्त # ४

एउटा अन्तिम सिद्धान्त जसलाई हामीले यस अध्यायको सुरुमा विचार गरेको बाइबलीय सत्यताबाट सिक्न सक्छौं, जो यही हो : यदि परमेश्वरले पापीहरू आफ्नो हृदयलाई कोमल बनाउँछन् भन्ने आशामा कृपाशील भएर न्याय गरिरहनु भएको हो भने, केही पापीहरूले परमेश्वरको न्याय सही सकेपछि वा अरुहरूले त्यो कुरा भोगेको देखी सकेपछि, तिनीहरूले आफ्ना हृदयलाई कोमल बनाउनेछन् भनेर हामीले आशा गर्नु पर्दछ । यसरी बिपत्तिपछि सुसमाचारको निमित्त जान नसकिएकाहरूकहाँ पुग्नको लागि मौकाहरू हुन्छन् ।

खीष्टियनहरूले मानिसहरूले कष्ट भोगिरहेको ठाउँहरूमा सुसमाचार बाड्नको लागि मौकाहरू खोज्नु पर्दछ । उदाहरणको लागि, कसैले आफ्नो प्रिय व्यक्तिलाई भर्खरै मात्र गुमाएको छ भने त्यस्ता व्यक्तिहरू नै परमेश्वरले तिनीहरूले सुनुनु भन्ने चाहनु भएको कुरा सुन्नको लागि खुल्ला भएका हुन सक्छन् । म पाष्टर भएर सेवा गरेको बेला मृत्यु संस्कार को बेलामा सुसमाचार प्रचार गर्ने मौकाको रूपमा लिने गर्थे, र धर्मशास्त्रको यस्तो भन्ने वचन सम्भरेर म त्यसो गर्थे, “भोजको घरमा जानुभन्दा शोकको घरमा जानु असल हो, किनभने जीवित मानिसले हृदयमा यो कुरा जानी राख्नु पर्छ, कि मृत्यु सबै मानिसको अन्तिम दशा हो” (उपदेशक ७:२) ।

जब मानिसहरू रोग बिमार, आर्थिक घाटा, टुटेको सम्बन्ध, प्राकृतिक प्रकोपहरू र पापका धेरै परिणामहरूका साथै पापमाथिको न्याय जस्ता कुराहरूबाट कष्ट भोग्दछन्, तब तिनीहरूले यो कुरा जान्नु आवश्यक छ, कि तिनीहरूले भोगेका कष्टहरू त व्युंभ्याउने आवाज हुन् । अस्थायी कष्टहरूद्वारा परमेश्वरले पापीहरूलाई अनन्तको न्यायबाट बचाउन खोजिरहनु भएको छ ।

In Summary सारांशमा

परमेश्वरले उहाँको राज्य निर्माण गर्नलाई धेरै जसो कामहरू गर्नु हुन्छ । हाम्रो जिम्मेवारी भनेको उहाँसँग बुद्धिमान भएर सहमत हुनु हो ।

सबै विश्वासीहरूले पवित्र र आज्ञाकारी जीवन बिताउनु पर्दछ, जसले अन्धकारमा भएकाहरूको ध्यानाकर्षण गर्ने काम गर्दछ, र तिनीहरूले सधैं तिनीहरूमा भएको आशालाई जोगाउनको लागि तयार भएको हुनु पर्दछ ।

परमेश्वरले सधैं सबै मानिसहरूलाई तिनीहरूका हृदयलाई कोमल तुल्याउन र पश्चात्ताप गर्नको लागि प्रेरित गर्नलाई काम गरिरहनु हुन्छ, र उहाँले तिनीहरूसँग सृष्टि, चेतना र बिपत्तिद्वारा, अनि केहिले-काँही सुसमाचारको बोलवटद्वारा पनि निरन्तर रूपमा बोलिरहेर त्यो काम गर्नु हुन्छ ।

पापीहरूले परमेश्वरको आज्ञा उलंघन गरिरहेका छन् भनेर तिनीहरूलाई थाहा छ, र तिनीहरूले कहिले सुसमाचार नसुनेको भए तापनि, तिनीहरू उहाँप्रति जवाबदेही हुनु पर्नेछ भन्ने कुरा तिनीहरूले जान्दछन् । तिनीहरूको पाप तिनीहरूका हृदयको कठोरपनाको प्रमाण हो । तिनीहरूको बह्दै गरेको गहिरो अधोगती र पापको दासत्व नै तिनीहरूप्रतिको परमेश्वरको क्रोधको संकेत हो ।

धार्मिक मानिसहरूको क्षेत्रले सत्यताको खोजी गर्दैन । तिनीहरूले आफ्ना धर्मको भूट कुरालाई विश्वास गरेर आफ्ना पापलाई ढाक-छोप गर्न धेरै मन पराउँदछन् ।

परमेश्वरले हरेक व्यक्तिको हृदयको अवस्थालाई जान्नु हुन्छ । उहाँले हामीलाई सुसमाचार ग्रहण गर्न तयार नभएका मानिसहरूकहाँ सुसमाचार बाँड्नु गर्न अगुवाई गर्नु भए तापनि, उहाँले त्योभन्दा पनि बढी तयार भएका मानिसहरूकहाँ गएर हामीले सुसमाचार बाँड्नु गरेको चाहनु हुन्छ र त्यहाँ अगुवाई गर्नु हुन्छ ।

परमेश्वरले मानिसहरूका हृदयलाई कोमल पार्नको लागि तिनीहरूका कष्टद्वारा काम गर्नु हुँदा, हामीले त्यस मौकालाई सु-समाचार प्रचार गर्ने मौकाको रूपमा लिनु पर्दछ ।

परमेश्वरले हामीलाई सारा संसारमा सुसमाचार पुऱ्याएको चाहनु हुन्छ, तर प्रेरितको पुस्तकमा दिइएको उदाहरण अनुसार महान आज्ञालाई पूरा गर्नको लागि हामीले खोज्दाखेरि हामीले पवित्र आत्माको अगुवाइलाई पछ्याएका हौं भन्ने उहाँ चाहनु हुन्छ ।

जो व्यक्तिले उहाँलाई चिन्नको लागि इमान्दारीपूर्वक उहाँको खोजी गर्दछ, त्यसलाई उहाँले आफैलाई प्रकट गरी दिनु हुनेछ ।

परमेश्वरले हामीले बाँड्ने सन्देशले उहाँको सन्देशमा सहमति जनाएको चाहनु हुन्छ ।

एकदिन हरेक जाति-जातिबाट प्रतिनिधिको रूपमा भएर परमेश्वरको सिंहासनको सामुमा हरेक जातिका समूहले परमेश्वरको आराधना गरिरहेका हुनेछन् र हामी सबैले परमेश्वरसँग सहमत भएर त्यो अन्तिम दिनसम्म हामीले गर्नु पर्ने हाम्रो भागको काम गर्नु पर्दछ । यसैले तिनीहरू एकै ठाउँमा भेला हुँदा हरेक मानव जातिका समूहको सदस्यले खीष्टको प्रेमलाई एक-अर्कामा प्रकट गर्नु पर्दछ । परमेश्वरले उहाँका केही सेवकहरूलाई कुनै विशेष तोकिएको भिन्नै संस्कृतिका मानिसहरूकहाँ मण्डली स्थापना गर्ने व्यक्तिहरूलाई पठाएर वा तिनीहरूलाई समर्थन गरेर अगुवाई गर्नु हुन्छ अथवा कि त भने तिनीहरू आफै पनि त्यो तोकिएको संस्कृतिमा जान्छन् । जसलाई यसरी पठाउने काम गरिन्छ, तिनीहरूले आफैलाई चेला बनाउने सेवकको रूपमा प्रमाणित गरेर चेलाहरू बनाउने काम गरेको हुनु पर्छ ।